

ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πνεύμα τοῦ καλοῦ,
 στοὺς αἰθέριους κυματισμοὺς τῆς φωνῆς σου
 ἀναταράσσεται ἀπὸ κρυστάλλινους ἤχους
 ἢ διψασμένη μου ψυχὴ καὶ θαυμάζει.
 Πνεύμα τοῦ ὠραίου,
 ἢ κίνηση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγωνίας
 ταλαντεύεται σὰ φύλλο χρυσό
 καὶ μεταμορφώνεται σὲ λεπτὴ λειτουργία
 ἀπὸ τῆ μοναξιά τῆς ἀγνωστῆς παρουσίας
 ἰδεατῆ, ἀντικρύζοντας τὴν ἁρμονία
 μὲ τὴ δίψα τῆς οὐράνιας ἡδονῆς.
 Ἡ δροσιά ποῦ ἀπλώνεται ὡς τὴ δύση,
 ἢ φευγαλέα μορφή τῶν εἰδώλων,
 ἢ γοητεία τῆς μυστικῆς θεβαιότητος
 καλοῦνε τὴν ἀλήθεια μιᾶς ἀμίμητης εὐαισθησίας
 ν' ἀποκαλύψει στὴν εἴσοδο τῶν αἰσθήσεων
 τὰ μυστήρια τῆς λατρείας τῆς ὁμορφιάς.
 Ἄδιάστατο πνεῦμα,
 ξεχωριστὴ τοῦ σκοποῦ μου ἐλεύθερη φύση,
 τῆς δικῆς μου ἀνεξήγητης ἀρχῆς ἢ αἰτίας!

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ

Ἄπὸ τὸ φόβο τῆς ἀλήθειας μακριὰ
 καὶ τὸ στεναγμὸ τῆς χλιαρῆς ἄμμου
 τὸ ἀνέλπιστο μὲ τὰ ρίγη τῆς νύχτας
 σέρνεται στὶς ὑγρὲς γωνίες τῶν ματιῶν
 καὶ ἡ ἀνάσα τῶν μονότονων ἤχων
 ἀπλώνει τὸ λουλουδένιο προσκέφαλο
 στῆς ἑβδομῆς ἡμέρας τῆ φυγῆ.
 Θαμπὴ τοῦ νερένιου κυματισμοῦ ἢ δύση
 γαργυρινᾶ πλάι στὶς χλωμὲς ἀνταύγειες
 μὲ τὴ σοβαρότητα τῆς ἀμφιβολίας
 περιμένοντας ἀπὸ τὴν ἄφωνα ἑσπέρα
 τὴ μυστικὴ συγκατάθεση τῆς λατρείας,
 μὴν στῶν δακρῶν τῆ μουσικῆ,
 μὲ τὴ γεύση τῆς πικρῆς ἡδονῆς
 στὸν ὕπνο τὸν ἀσκίαστο τοῦ ἀνέλεου οἴκτου.

ΦΥΓΗ

Θαμμένος στὸ φορτίο τῆς ἀγωνίας ἢ γνώσης
 ἀπομακρύνθηκε στοὺς ἀδιαπέραστους ἀτμούς τοῦ φεγγαριοῦ
 πάνω στὶς ὀρατες σκιὲς τοῦ κοιμημένου νεροῦ
 παίρνοντας τοὺς σφυγμοὺς τῆς ἑσπερινῆς λειτουργίας
 ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη μοῖρα τῆς στάχτης
 ποῦ σκορπίστηκε μὲ τὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ
 ἄργη καὶ ἀταξίδευτη, σιωπηλὸ, σιδερένιο ποτάμι.
 Κι ἔφυγε σὰν παρείσαχτος χωρὶς προορισμὸ
 παραδίνοντας τοὺς χλιαροὺς ἡλιους τῆς νύχτας
 στὴν ἀλήθεια τῆς μεθυσμένης πορείας
 χωρὶς τοῦ ἀόριστου ὄνειρου τὰ χέρια
 νὰ χαράζουν τὰ σημάδια τῆς μυστικῆς λατρείας
 στὸ κυρτωμένο ἀφτέρουγο σούρουπο τῆς πέτρινης κραυ-
 (γῆς).

ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ

Ἄπὸ τῆ μαρμαρυγῆ τοῦ καθαροῦ νεροῦ
 ποῦ καλοῦσε τὸ ἀληθινὸ σου ὄνομα
 πρόβαλαν τὰ θαλασσοπούλια μὲ κόκκινα φτερά
 καὶ ἔκοψαν τῆς σιωπηλῆς ἐποχῆς τὸ νῆμα
 μὲ τὴ συντριβὴ τῆς τελευταίας προσευχῆς.
 Ποῦλὶ τῆς ἐλπίδας μὴν ἀφουγκράζεσαι
 τὸ μουρμούρισμα τῆς φωτιᾶς στὴ γαλατεία δύση.
 Κι ἂν ἀργοῦν τοῦ δειλίνου τὰ σκοτεινὰ χέρια
 μ' ἕνα θρόισμα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κριοῦ,
 ἢ πεθαμένη ζωὴ θ' ἀναρριχῆσει τὸ αἷμα
 τῆς γυμνωμένης καρδιάς καὶ θὰ σταλάξει

τὸ δάκρυ τῆς ἀπύθμενης ματιᾶς
 πάνω στὴ βοή τοῦ παγωμένου ἀνέμου
 ποῦ γυρεύει τὴν ἀπόκριση τῆς σιωπῆς
 στὸ μελανὸ τὸ πέλαγο τῆς αἰώνιας γαλήνης.

ΤΟ ΑΠΑΘΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἐντονα χρώματα στὶς ἀκίνητες λίμενες
 σαλεύουν πάνω στὶς κοιμισμένες μαρμάρινες μορφές
 ποῦ βουλιάζουνε στὴν κούραση τῶν ἀποστάσεων
 ἄφωνες, γελασμένες ἀπ' τὴν ὑπόσχεση τῶν νικητῶν.
 Στὸν ἀέρα ποῦ συμπιέζεται μὲ τὶς ρυτίδες τοῦ χρόνου
 κανένα τέλος δὲν ἔρχεται· μόνο τὸ δάκρυ τῆς τρελλῆς
 ἀξιῶνεται νὰ κυλήσει στὴ νοσταλγία τῶν αἰώνων
 ἀφαιρώντας ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ὄρφανῆς ἀνάσας
 τὶς στάλες τοῦ φωτὸς ποῦ τσακίζεται
 στὰ ματωμένα ραγίσματα τῆς ἑσπερινῆς ὄπτασις.

ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Ἐνα πρόσωπο, ποῦ κουβαλᾷ
 τὴ φωτισμένη θάλασσα τῆς ἑσπέρας
 παρασύρεται στὴ ροῆ τῆς παράξενης ὁμορφιάς
 πάνω στοὺς πορφυροὺς καὶ αὐλοὺς κυματισμοὺς
 ἐπιβάλλοντας στὶς ἀνταύγειες τοῦ καθρέφτη
 τὴν καθαρότητα μιᾶς ἀνάγλυφης σκιάς
 μοναχικῆς στὸ ἀέναιο ταξίδι τῶν ἀποστάσεων.
 Μιὰ καθυστερημένη ἀναλαμπὴ στὴ μονότονη ἀλήθεια
 δὲν ἔφερε στῶν ἀνθισμένων γιασσεμιῶν τὴ διάφση ἀγνότητα
 τὴν ἀόριστη ἐντύπωση μιᾶς ἀπόκοσμης γοητείας
 γιὰ τὰ μάτια τῆς νύχτας ποῦ ὄνειρεύονται ξεχασμένα
 ἀκολουθώντας τὸ ἀνήσυχτο τοῦ ἀνέμου, προαιώνιο κάλεσμα.
 Στῶν κλεισμένων βλεφάρων τὴν ἀπειρη θλίψη
 μιὰ κοιμισμένη μεταμόρφωση χαράζει σιωπηλὴ
 τὴν καμπύλη τῶν παγωμένων δακρῶν τῆς γαλήνης
 ποῦ λικνίζεται ἀνώνυμη στὴν ἰσορροπία τοῦ ἄψυχου γα-
 (λαξία).

ΝΗΜΑΤΑ

Πέρασε ἀπὸ τοὺς παγωμένους ἀνθούς τοῦ ἀλάλητου κήπου
 μὲ τὴν ψυχρὴ ἐλεύθερη ν' ἀνασαίνει
 τὸ γλυκύτατο ἄρωμα τῶν ραγισμένων τραγουδιῶν.
 Καὶ βάδισε σ' ἕναν ἄνισο ἀγῶνα χωρὶς δικαιώματα
 μέσα στὸν κόσμο τῶν κομματιασμένων νημάτων
 νικώντας τὸ πάθος μὲ τὴν ἀρετὴ τῆς συχώρεσης
 καὶ ἀφήνοντας τὴν πληγὴ ἀνοιχτὴ στὴν εὐθύνη
 τῆς ἀσημένιας σιωπῆς καὶ τῆς ἀδάκρυτης θλίψης,
 χωρισμένη ἀπὸ τὸ λάθος ποῦ τὴν ἔφερε μηχανικὰ
 στὴν ἀμμουδιά τῶν χειμωνιάτικων ματιῶν
 ποῦ στάλαζαν στὰ παρθενικὰ χεῖλη
 τὸ ἀμίλητο τὸ δάκρυ τῆς ἀπρόσωπης ἡμέρας.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ὅστε λοιπὸν μάταια ὁ σιδερένιος ὕπνος
 μετροῦσε τῆς οὐράνιας πλάνης τὴ λογικὴ
 ἀφοῦ βουδάρθηκαν οἱ πηγές τοῦ μυστικοῦ
 μέσα στὴν ἀδράνεια τοῦ μοιραίου κατακλυσμοῦ.
 Ἔτσι καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ ἀδιάστατου χρόνου
 θὰ φθαροῦν στοὺς κύκλους κλεισμένοι τῆς φωτιᾶς
 διαβαίνοντας σκυφοὶ τὸ κατώφλι τοῦ ἱεροῦ σου,
 σιωπῆ τῆς ἐφήμερης δικῆς μου μνήμης
 χωρὶς νὰ φωτίζει τῶν ματιῶν τους τὸ κενὸ
 ἢ λαχτάρα γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ καρτεροῦσαν.

ΚΡΑΤΗΣΕ ΤΗ ΖΩΗ

Κράτησε τὴ ζωὴ του περιμένοντας μέρα καὶ νύχτα
 τὸν ἀγνωστο ἐπισκέπτη ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντα τὸ δάθος
 νὰ προβάλλει κρύβοντας στὸ χέρι τὸ ἀδέβαιο